

Předložil jim jiné podobenství: „S královstvím nebeským je to tak, jako když jeden člověk zasel dobré semeno na svém poli. Když však lidé spali, přišel jeho nepřítel, nasel plevel do pšenice a odešel. Když vyrostlo stéblo a nasadilo na klas, tu se ukázal i plevel. Přišli sluhové toho hospodáře a řekli mu: ‚Pane, cožpak jsi nezasel na svém poli dobré semeno? Kde se vzal plevel?‘ On jim odpověděl: ‚To udělal nepřítel.‘ Sluhové mu řeknou: ‚Máme jít a plevel vytrhat?‘ On však odpoví: ‚Ne, protože při trhání plevele byste vyrvali z kořenů i pšenici. Nechte, ať spolu roste obojí až do žně; a v čas žně řeknu žencům: Seberte nejprve plevel a svažte jej do otýpek k spálení, ale pšenici shromážděte do mé stodoly.‘“ Potom opustil zástupy a vešel do domu. Učedníci za ním přišli a řekli mu: „Vylož nám to podobenství o pleveli na poli!“ On jim odpověděl: „Rozséváč, který rozsívá dobré semeno, je Syn člověka a pole je tento svět. Dobré semeno, to jsou synové království, plevel jsou synové toho zlého; nepřítel, který jej nasel, je ďábel. Žeň je skonání věku a ženci jsou andělé. Tak jako se tedy sbírá plevel a pálí ohněm, tak bude i při skonání věku. Syn člověka pošle své anděly, ti vyberou z jeho království každé pohoršení a každého, kdo se dopouští nepravosti, a hodí je do ohnivé pece; tam bude pláč a skřípění zubů. Tehdy spravedliví zazáří jako slunce v království svého Otce. Kdo má uši, slyš!“

Máme před sebou jedno z Ježíšových podobenství, navíc dobře známé. Základem podobenství je představa Božího království jako pole. To bylo jistě Ježíšovým posluchačům blízké, vždyť žili většinou v prostředí palestinského venkova. Zápasili o živobytí v chudé Palestině. Když Ježíš přibližoval Boží svět těmto lidem, volil přirovnání často přímo ze zemědělství.

Je tu řeč o dobrém semenu. To rozsévá sám hospodář. Ale nějakým nedopatřením, či nevíme odkud, je tam vedle dobrého hospodáře ještě nepřítel. A ten, aniž by zcela odkryl svou identitu, maří dobré dílo. A maří ho tak, že se chová podobně jako hospodář, akorát jedná v noci a jeho plody budou zlé, ale budou vidět až později. Nasadil plevel, který se velmi podobá ušlechtilé pšenici. Co s tím? Vytrhat! To je názor horlivých dělníků. Ale hospodář je uvážlivější. Nechce zničit úrodu spolu s plevelem. Počká do žní. Potom se pečlivě oddělí plevel na jednu stranu, na druhou pšenice. Plevel bude spálen, zatímco pšenice shromážděna do stodol.

Sestry a bratři, podobenství Ježíšova bývají ze života. A můžeme říci, že i my mu dnes můžeme rozumět velmi dobře, a to i ve významu řečeného, tak snad i ve významu, co bychom za těmi slovy měli hledat. Dobré semeno je základ. Ale i ono potřebuje k životu slunce, vláhu, vhodnou půdu. A pak je tu zlé semeno. I ono potřebuje k životu slunce, vládu, vhodnou půdu. **Hospodář má zodpovědnost, ten rozhoduje, ví, že unáhltit se, znamená nemít nic, ví, že unáhltit se, znamená zmařit i to dosavadní dílo, ví, že unáhltit se, znamená přijmout hru nepřítele. Ten zlý měl i jiné možnosti, jak škodit. Pole zapálit, klasy nechat podupat, ale tento způsob je nenápadnější. Stačí opravdu málo, někdy je mezi dobrým a zlým jen velmi jemná hranice. Zlo nemusí být hned viditelné, zřejmé, není to vždy zákeřná, ničící síla, jasně identifikovatelná. Často je ničící právě tak dobře, protože se ukrývá za dobré úmysly, úspěch, touhu po štěstí. Nepřítel napodobuje konání hospodáře, Boha.**

To je už přenesený význam podobenství, nebo to, k čemu míří Pán Ježíš. Rodiče mají dítě či děti a snaží se je dobře vychovat. Obklopí je tím, co považují za vhodné, za nejlepší. Vychovávají je dle nejlepších zásad. Někdy dokonce zasadí semínko víry do srdcí svých dětí a semínko se ujme. Ale pak roky plynou; a jak děti rostou, jdou najednou po cestách, o kterých rodiče říkají: To snad není možné, jak se to mohlo stát? Snažili jsme se dělat všechno dobře. Opravdu zasel jen dobré semeno? Nebo zaséval i někdo jiný? Jak

je možné, že skutečnost bývá někdy jiná, než naše plány? Co s tím uděláme? Jako věřící lidé se taky spolehne na Boha, že se nakonec to dobré prosadí i proti všemu sobeckému a nepřátelskému. Zůstaneme jim nablízku.

Ježíš dal vzniknout křesťanské církvi, ale v průběhu dějin se ukázalo, že ani zde nepůjde jen o lásku, pokoj a jednotu. Někteří se cítili být pravověrnějšími, lepšími a vzali si právo rozhodovat o těch druhých, kteří dle nich se dostali na scestí. K čemu to vedlo? Inkvizice, krev, hořely hranice.

Boj dobra se zlem je opravdu složitý. A my doznáváme, že se taky děje v každém z nás. Proto vlastně můžeme obdivovat, jak moc jde Bohu o to dobré. Jak moc mu jde o každý klas pšenice, který může vydat užitek.

Sestry a bratři, je opravdu povzbuzující, že Bůh tak velice citlivě přistupuje k dobrému, aby nevytrhl žádnou pšenici, protože odstranit zlo jde definitivně a bez poškození dobrého až ve svůj čas.

To je veliká naděje a zároveň se obávám veliký problém nejen nás, ale lidstva všech dob. Především v posuzování a odsuzování – a pak v tom hledání vhodného okamžiku, kdy zakročit. V nás je taky možná trocha zbabělosti, trocha statečnosti, touhy upřímně pomoci, nebo chladného kalkulu raději se do ničeho nevměšovat.

Opravdu těžko někdy posoudit, čím způsobím víc škody než užitku. **Nebylo by správné chápat podobenství tak, že máme být lhostejnými vůči zlu. Ježíš nechce, abychom se smířili se zlem.** Podobenství je spíše namířeno proti falešné horlivosti a násilí, které se páchá na lidech „ve jménu dobra“. Církvi je až do skonání věků dáno, že v ní žijí pospolu dobrá setba s plevelem. Hledejme svoje místo v Božím poli. Důležitá je míra našeho odhodlání, na kterou stranu se přiklonit, z čeho a jak brát úrodnou vláhu, na co svůj život upnout a k čemu ho směřovat. Ti, kdo se nechají vést Duchem Božím, říká apoštol, jsou synové Boží.

Co se očekává od nás? Především máme zápasit se zlem, které máme v sobě, a potom s tím zlem, které je v druhých. Musíme v sobě Kristovou láskou přemáhat stále nás ohrožující zlé žádosti a sobectví. Slovy Písma svatého: Nedej se přemoci zlem, ale přemáhej zlo dobrem.